

Arrest

nr. 339 197 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. HUYBRECHTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 24 februari 2022 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juni 2023 en 25 juli 2023 wordt verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger van 30 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Niazai gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan. U verklaarde dat het Afghaanse leger gesteund door de

Amerikanen uw dorp in 2017 binnenvielen. Tijdens die nacht verschenen er drie talibanstrijders aan uw huis, waarvan een zwaargewond was. Ze dwongen u om een auto voor hen te voorzien zodat ze hun gewonde konden vervoeren. U besloot dat u geen andere keuze had dan een auto te gaan halen bij een andere persoon in uw dorp genaamd N.. Toen u daar aankwam werd u tegengehouden door Afghaanse soldaten die vermoedde dat u deel was van de taliban. U verklaarde dat het een vergissing was, maar ze geloofden u niet. Ondertussen zag u dat ze alle volwassen mannen uit hun huis aan het zetten waren. U dacht dat ze hetzelfde zouden doen met uw woning en zo deze talibanstrijders tegen het lijf zouden lopen. Om uw familie te beschermen verklaarde u aan de soldaten wat er was gebeurd. Ze gingen naar uw woning en vielen er binnen. Ze wisten twee strijders te arresteren, maar de derde wist te ontsnappen. U bleef gedurende de volledige dag aangehouden tot de malik van uw dorp een garantie gaf voor u waarna u werd vrijgelaten. U keerde terug naar huis. De volgende dag ging u naar een mecanicien in Sayad waar uw tractor een onderhoudsbeurt kreeg. U bleef daar enige tijd praten met hem over wat er met u was gebeurd en u besloot daarna dat het laat was en u naar uw zus zou gaan om daar de nacht door te brengen. Die nacht werd u gebeld door uw moeder die u vertelde dat de taliban was langsgelopen op zoek naar u. Toen ze u niet vonden hadden ze uw broer meegenomen. U hoorde verder nooit meer iets van hem. U bleef nog 10 dagen ondergedoken in Afghanistan tot u het land ontvluchtte. U reisde naar België waar u aankwam op 23/02/2022 en op 24/02/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legde uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS Vast dat er ernstige omissies en tegenstrijdigheden aanwezig waren in uw verklaringen.

Zo verklaarde u op de DVZ dat er een vuurgevecht uitbrak tussen overheidstroepen en talibanstrijders waarbij er enkele van hun leden om het leven kwamen. Hierdoor beschuldigten ze u en uw familie van spionage (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat er drie talibanleden uw huis binnenkwamen tijdens de nacht waarop de overheid raids uitvoerden in uw en twee andere dorpen. Ze dwongen u om een auto te gaan halen voor hen maar toen u dat uiteindelijk deed werd u tegengehouden door de overheidstroepen. U vertelde hen vervolgens dat er talibanleden in uw woning aanwezig waren waarop ze uw huis binnenvielen en twee strijders wisten te arresteren. De taliban zou daarop u en uw broer hebben beticht van verklikking (CGVS (06/06/23) p. 14-16; CGVS (25/07/23) p. 4). Dat u met geen woord repte op de DVZ over het feit dat er talibanstrijders in uw huis kwamen schuilen of dat ze u eigenlijk beschuldigten van verklikking omdat deze strijders in uw huis werden gearresteerd zet uw geloofwaardigheid onder ernstige druk. Daarbij is op te merken dat er u verschillende bijkomende vragen werden gesteld op de DVZ aangaande uw vervolging en u bijgevolg voldoende kans had om hierover meer uitleg te verschaffen (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5).

Voorts is op te merken dat er grote verschillen aanwezig waren over de context van de gevechten die volgens u uitbraken tussen de taliban en de overheid. Op de DVZ verklaarde u zo dat de dag van deze gevechten de taliban overdag vier dorpen hadden omsingeld en 's nachts het gevecht uitbrak (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Tijdens het CGVS verklaarde u echter dat de overheid 's nachts raids begon uit te voeren in drie dorpen, inclusief uw eigen dorp. Gevraagd of er dan een aanleiding was voor die raids of iets op voorhand was gebeurd verklaarde u van niet (CGVS (06/06/23) p. 19-20). Zulke tegenstrijdigheden brengen uw geloofwaardigheid verdere schade toe.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u langs achteren werd tegengehouden door overheidstroepen toen u dicht bij de deur van M. G. arriveerde (CGVS (06/06/23) p. 15). Tijdens uw tweede

persoonlijke onderhoud verklaarde u dat toen u daar arriveerde u de overheidstroepen al zag hem uit zijn huis zetten (CGVS (25/07/23) p. 6, 7).

Verder stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande het gedrag van de taliban.

U verklaarde zo dat de overheid in drie dorpen tegelijkertijd binnenviel en deze talibanstrijders geen weet hadden dat ook in uw dorp er een grootschalige operatie aan de gang was van de Afghaanse en Amerikaanse troepenmacht (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5; CGVS (06/06/23) p. 14-16, 21; CGVS (25/07/23) p. 6-7). U verklaarde dat ze hierdoor u beschuldigde van verklikking toen Afghaanse soldaten uw huis binnenvielen (CGVS (06/06/23) p. 14-16; CGVS (25/07/23) p. 4, 8). Los van de tegenstrijdigheden die hierboven vermeld zijn is het bizar dat de taliban u specifiek zouden verdenken van verklikking aangezien u verklaarde dat nachtelijke raids door de overheid vaak voorkwamen in uw regio (CGVS (06/06/23) p. 11-12). Ook wist u te vermelden dat het wel vaker gebeurde dat de mannen van uw dorp tijdens zulke raids uit hun huizen werden gezet (CGVS (06/06/23) p. 15). Bijgevolg is het bevreemdend te noemen dat de taliban specifiek u zouden verdenken van verklikking louter omdat er soldaten naar uw huis waren gekomen. Daarenboven werden alle mannelijke dorpelingen uit hun huis gezet en zowel u als uw broer vastgehouden door de overheidstroepen, waardoor de taliban nog minder redenen zou hebben om u of uw broer te beschuldigen (CGVS (06/06/23) p. 15-16). Dit plaatst verder vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Daarenboven is het op te merken dat u verklaarde dat de taliban feitelijk de controle had over uw dorp en dat de overheid gedurende minstens een half uur lang met jets of helikopters over uw gebied vlogen en daarna beschietingen en bombardementen uitvoerden (CGVS (06/06/23) p. 14). U verklaarde bovendien dat u zelfs vuurgevechten hoorden in uw eigen dorp (CGVS (06/06/23) p. 14). Dat deze talibanleden die in uw huis kwamen schuilen zich niet bewust zouden zijn geweest dat deze raids ook in uw dorp plaatsvonden is bijgevolg moeilijk te geloven (CGVS (06/06/23) p. 21; CGVS (25/07/23) p. 6).

Voorts zijn hun keuzes om een wagen te komen halen in uw dorp ook bizar te noemen. Zelfs indien ze daadwerkelijk niet zouden weten dat er een inval was in uw dorp is het bevreemdend dat ze zouden opteren om een wagen te gebruiken om naar een bos te rijden dat drie of vier kilometer verderop lag (CGVS (25/07/23) p. 6-7). Ze zouden zo namelijk een groter en meer zichtbaar doelwit vormen voor overheidstroepen die op zoek waren naar talibanstrijders. U verklaarde dat ze een auto nodig hadden omdat ze een gewonde bijhadden (CGVS (25/07/23) p. 7). Echter verklaarde u ook dat ze vanuit een ander dorp waren gekomen en ze van plan waren om deze wagen te dumpen eens ze bij het bos waren gearriveerd (CGVS (06/06/23) p. 21). Aangezien ze al zulke afstand te voet hadden afgelegd en ze toch van plan waren om deze auto achter te laten na vijf minuten is het bizar te noemen dat deze talibanstrijders zulke risico's zouden nemen en een groter doelwit van zichzelf zouden maken dan nodig. Uw geloofwaardigheid komt zo verder in nauwe schoentjes te zitten.

Verder stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw en uw families gedrag.

U verklaarde zo dat na de ontvoering van uw broer u enkele dagen afwachtte om te bekijken of de Taliban hun fout zouden inzien en zich zouden veranderen van gedachten (CGVS (06/06/23) p. 16). Gevraagd of er dan enige poging was tot onderhandeling met de Taliban verklaarde u dat dat niet mogelijk was aangezien de dorpsouderen van uw dorp enkel voor zichzelf zorgden (CGVS (25/07/23) p. 9-10). Het is echter onaannemelijk dat u woonde in een dorp dat gecontroleerd werd door de taliban en uw familie op geen enkele manier zelfs maar een poging trachtten te ondernemen om te onderhandelen met hen, zeker aangezien ze uw broer al hadden meegenomen (CGVS (06/06/23) p. 16, 17-18; CGVS (25/07/23) p. 9-10). Dit is des te opmerkelijker aangezien er volgens uw verklaringen verschillende personen uit hun huis werden gezet die nacht en zowel u als uw broer werden vastgehouden door overheidstroepen en enkel met de hulp van de malik werden vrijgelaten (CGVS (06/06/23) p. 15-16). Bijgevolg zijn dit zeer losse beschuldigingen van de taliban te noemen waardoor het des te bevreemdender is dat u noch uw familie enige poging tot onderhandelingen trachtte te ondernemen.

Al deze elementen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vervolging door de taliban omwille van spionage.

De taskara zegt louter iets over uw identiteit maar deze wordt door het CGVS niet in vraag gesteld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt in wat omschreven kan worden als een enig middel vooreerst dat hij het niet eens kan zijn met de overwegingen in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting over de motiveringplicht, de Conventie van Genève, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt verder dat hij bij het CGVS verklaarde dat er drie talibanleden zijn woning binnenkwamen tijdens de nacht waarop de overheid raids uitvoerden in zijn en nog twee andere dorpen. Ze dwongen hem om een auto te gaan halen, om het gewonde talibanlid te kunnen vervoeren. Toen verzoeker een auto ging zoeken, werd hij tegengehouden door overheidstroepen. Verzoeker vertelde over de aanwezigheid van de talibanleden in zijn woning, waarop de overheidstroepen binnenvielen in de woning van verzoeker. Twee van de drie talibanstrijders werden gearresteerd. De taliban betichtte verzoeker en zijn broer van verklikking. Vooreerst wenst verzoeker te verwijzen naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat hij aldaar niet de kans heeft gekregen om gedetailleerd zijn verhaal te vertellen. Hij heeft daar dus zeer beknopt zijn verhaal kunnen doen. Verzoeker stelt bovendien dat de aanwezige tolk vermoedelijk zijn verklaringen niet goed heeft vertaald. Bovendien betreft het louter een interpretatiekwesitie. Er was volgens verzoeker wel degelijk een gevecht aan de gang tussen overheidstroepen en talibanstrijders. Verzoeker en zijn broer werden beticht van verklikking door de taliban. Verzoeker wenst verder te verduidelijken dat de taliban overdag vier dorpen had omsingeld. 's Nachts sloegen ze dan toe. De overheid begon dan raids uit te voeren in drie dorpen, waaronder het dorp van verzoeker. Drie talibanleden kwamen naar de woning van verzoeker en dwongen hem een auto te gaan halen. Verzoeker ging naar M. G., wetende dat deze persoon een taxichauffeur is en aldus over een auto beschikt. Toen verzoeker werd tegengehouden door de overheidstroepen was hij onderweg naar M. G. om een auto te vragen voor de talibanleden die zich in zijn huis hadden verschanst. Verzoeker zag dat M. G. uit zijn huis werd gezet. Verzoeker is dan langs achteren tegengehouden door de overheidstroepen.

Het CGVS stelt verder dat verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd rond het gedrag van de taliban. De overheid viel volgens verzoeker die nacht in drie dorpen tegelijkertijd binnen. De talibanstrijders hadden geen weet dat er een grootschalige operatie aan de gang was. Het CGVS stelt dat het bevreemdend te noemen is dat de taliban verzoeker ervan verdenkt dat hij de leden die zich in zijn huis hadden verschanst heeft verklikt. Zij stellen dat alle mannelijke dorpelingen uit hun huis werden gezet. Verzoeker kan alleen maar vermoeden dat de talibanleden dachten dat niet elk huis werd gecontroleerd en hem daarom ook betichten van verklikking. Verder stelt het CGVS dat het vreemd is dat de talibanleden niet op de hoogte waren van de raids die plaatsvonden in het dorp. Verzoeker wenst op te merken dat er in die regio vaak bombardementen werden gedaan, vooral in de naburige provincie. Dit was dagelijkse kost. Verzoeker denkt dan ook dat de talibanleden niet op de hoogte waren dat er raids zouden plaatsvinden door de overheidstroepen. Verzoeker wenst verder op te merken dat de talibanleden een auto nodig hadden om hun gewonde te vervoeren. Zij zijn inderdaad eerst een heel groot stuk te voet gelopen, dit omdat in de andere dorpen geen taxichauffeurs zijn waarvan een auto kon worden gebruikt. Het CGVS is niet redelijk wanneer gesteld wordt dat er geen enkele poging tot onderhandeling met de taliban werd gedaan. De broer van verzoeker werd meegenomen door de taliban. Verzoeker weet niet waar zijn broer nu is en of dat hij nog in leven is. Verzoeker wenst op te merken dat de taliban niet onderhandelt. Verzoeker zou niet weten hoe er kan onderhandeld worden met deze mensen. Bovendien zou er geen enkele garantie zijn dat zijn familie niets zou overkomen wanneer zij de taliban zouden benaderen. Er valt dan ook niets te onderhandelen met de taliban. Het is dan ook absurd te stellen dat het vreemd is dat zijn familie geen poging heeft gedaan om te onderhandelen. De verklaringen van verzoeker zijn volgens hem dan ook aannemelijk. talibanleden verschansten zich in de woning van verzoeker. Nadat verzoeker op pad werd gestuurd om een wagen te zoeken voor hen, werd verzoeker tegengehouden door overheidstroepen, verzoeker meldde uit vrees voor die overheidstroepen dat er talibanleden verschanst zaten in zijn woning. Twee van de drie talibanleden, die in de woning van verzoeker verschanst zaten, kwamen om door die overheidstroepen. Eén lid kon vluchten. Het is volgens verzoeker dan ook aannemelijk dat zij dachten dat verzoeker hen had verklikt. Verzoeker werd gezocht door de taliban en zijn broer werd meegenomen. Elk spoor ontbreekt van de broer van verzoeker. Verzoeker vreest dan ook het ergste. Hij heeft dan ook een gegronde vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het dossier van verzoeker is volgens hem duidelijk en er werden voldoende bewijzen aangeleverd die wel degelijk aantonen dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan en ernstige problemen ondervond in zijn land van herkomst. Hij legde in die zin ook verklaringen af. Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen en aangebrachte bewijselementen. Bovendien is er geen enkele gegronde reden in de beslissing aangehaald om te besluiten dat de verklaring van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Tijdens een asielaanvraag dient het gevaar voor het leven van verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, onderzocht te worden. Volgens verzoeker werd het dossier van verzoeker niet naar behoren behandeld en onderzocht. Hij heeft getracht om zijn asielrelaas te bewijzen en legde bovendien zeer duidelijke, coherente verklaringen af. Voor verzoeker heeft dit dan ook nefaste gevolgen en wordt zijn volledige relaas hierdoor ondermijnd en geloofwaardigheid aangetast.

Verzoeker bespreekt verder de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad geeft hier weer wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt. Verzoeker wenst te verduidelijken dat er voor de machtsovername veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren, waardoor er accuraat over de veiligheidssituatie in Afghanistan werd gerapporteerd. Sinds de machtsovername wordt de berichtgeving over de veiligheid gecontroleerd door de taliban, waardoor de veiligheidssituatie in Afghanistan niet correct wordt weergegeven en de situatie aldaar

onderschat wordt. Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren. Afghanistan verkeert nog steeds in staat van oorlog en de burgers hebben dan ook internationale hulp nodig. Verzoeker verwijst naar het EASO rapport van januari 2022 waarin wordt vermeld dat personen die vluchten of wegtrekken uit Afghanistan als 'slechte' Afghanen en in het bijzonder moslims worden aanzien. Grepatrieerde burgers zullen zich dan ook voor de rechtbank dienen te verantwoorden bij terugkeer. Ook in het huidige EASO rapport wordt bevestigd dat problemen kunnen plaatsvinden voor personen die terugkeren van het Westen. De taliban heeft dit op verschillende momenten bevestigd dat zij als niet goede moslims door het leven gaan indien zij in het Westen verbleven hebben. Het CGVS spreekt van het feit dat het geweld gedaald is sinds de overname van de macht door de taliban. Gelet op het feit dat de taliban steeds de reden geweest is van het geweld en het feit dat de Afghaanse overheid zich niet verzette tegen de taliban en zelf meteen de vlucht nam, is het logisch dat het geweld daalde. Dit heeft echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Ook al zou het geweld enigszins dalen, de terechte vrees daalt volgens verzoeker echter niet. Verzoeker stelt zich tevens de vraag in hoeverre er correcte informatie naar buiten komt. Veel instanties zijn ondertussen niet meer in Afghanistan aanwezig. Het is dan ook logisch dat er 'goede cijfers' naar buiten komen gezien de taliban deze cijfers bezorgt. Zoals gesteld wordt gemotiveerd dat het geweld ondertussen minderde, doch de vrees en angst bij de bevolking onder het bewind van de taliban is niet minder groot. Zij vrezen op elk moment een verkeerde handeling te doen of keuze te maken en zo slachtoffer te worden. Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffer zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie. Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan. Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon. Hij kan dan ook niet terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Er kan dan ook onmogelijk van een zorgvuldig onderzoek gesproken worden m.b.t. de situatie in het land van herkomst. Verzoeker verwijst naar rapporten waarin werd aangehaald dat de taliban, die terug aan een opmars bezig waren in Afghanistan, van tactiek veranderd waren. De taliban deed verschillende aanvallen doch weigerde deze te claimen en eiste de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier wilden ze destijds duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kan beschermen en gebruikt deze 'unclaimed attacks' als propaganda. Uit deze rapporten blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verweerder dit weigert zorgvuldig te onderzoeken. Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de situatie sinds de machtsovername van de taliban verbeterd is en dat er minder incidenten zijn. Verzoeker ontkent dat. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan niet rooskleurig was en nog steeds niet is en dat in Afghanistan ook nog veel geweld woedt. Men doet dit af alsof het 'rustig' is door de overname van de taliban doch ondertussen hebben zich ook andere 'spelers' gemeld die anti taliban zijn. Ook hiervan zijn voornamelijk burgers de slachtoffers. Bovendien wordt het Afghaanse volk onderdrukt. Vrouwen mogen niet naar school, mogen enkel traditionele kledij dragen, moeten een aantal keer per dag verplicht bidden. Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men voorgesteld wordt naar het land van herkomst. Het artikel 3 van het EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

De situatie in Afghanistan is volgens verzoeker nog steeds gevaarlijk en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen. De taliban heeft ondertussen de macht in Afghanistan overgenomen en voerde opnieuw de sharia in. Veel verschillende instanties spreken zich uit over de situatie in Afghanistan, doch verweerder weigert hieraan voldoende belang te hechten. Verzoeker loopt wel degelijk gevaar bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wordt beticht door de taliban enkele van hun leden te hebben verklikt aan de overheidstroepen. Twee van de drie aanwezige leden kwamen hierdoor om. De broer van verzoeker werd meegenomen door de taliban en is nog steeds vermist. Verzoeker kan alleen maar vermoeden dat zijn broer werd gedood door de taliban. Verzoeker kon dan ook niet anders dan de vlucht te nemen. Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het CGVS moet volgens verzoeker afdoende motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, en dat is volgens hem niet gebeurd. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt blijkt volgens hem duidelijk dat de situatie in Afghanistan allesbehalve rooskleurig is en dat in Afghanistan ook nog veel geweld woedt.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor ernstige schade deze dient voort te vloeien uit de gedragingen van derden en het niet volstaat dat deze het gevolg zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Zoals hierboven aangegeven lijdt Afghanistan erg onder de oorlog en de overname van de taliban. Bovendien hebben de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens. Hiermee wordt de Afghaanse bevolking andermaal gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. 80% van het inkomen van Afghanistan komt uit de hulp van de internationale gemeenschap. Indien deze wordt bevroren valt ook het inkomen weg. Deze schade vloeit wel degelijk voort uit gedragingen van derden en treft de volledige Afghaanse bevolking. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verhogen in de volgende maanden. Men diende dit dan ook te onderzoeken en niet enkel te verwijzen naar het feit dat dit

slechts uiterst uitzonderlijk kan worden toegepast en slechts door gedragingen van derden, als men dit niet verder onderzoekt. Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Men heeft nooit onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Men gebruikt louter algemene informatie, verwijzend naar verschillende wetsartikelen en arresten van het Hof van Justitie, doch zonder dit verder in concreto te onderzoeken. Nochtans dient men op de hoogte te zijn van het feit dat de gelden van internationale hulp door de Verenigde Staten werden bevroren. President Biden heeft ondertussen ook beslist om deze gelden deels uit te keren aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens. Hierdoor wordt de Afghaanse bevolking opnieuw gestraft. Verzoeker vraagt om de beslissing van het CGVS te willen hervormen en hem het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens het subsidiair beschermingsstatuut, of minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 4 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

De verwerende partij geeft verder een uitgebreid betoog, ter ondersteuning van haar standpunt zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer als repliek op de aanvullende nota van verweerder. Hij geeft toelichting bij deze aanvullende nota en zijn verzoekschrift en volhardt. Verzoeker voegt toe dat zijn moeder, vrouw en kinderen bij zijn oudere zus in Afghanistan wonen. Ze leven in angst en worden regelmatig bedreigd. Bij terugkeer zal verzoeker nog steeds problemen hebben omwille van het voorval met zijn broer. Bij terugkeer zal hij geen andere problemen kennen dan deze die gelinkt zijn aan het voorval met zijn broer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat

het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

"U verklaarde een Afghaanse staatsburger van 30 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Niazai gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan. U verklaarde dat het Afghaanse leger gesteund door de

Amerikanen uw dorp in 2017 binnenvielen. Tijdens die nacht verschenen er drie talibanstrijders aan uw huis, waarvan een zwaargewond was. Ze dwongen u om een auto voor hen te voorzien zodat ze hun gewonde konden vervoeren. U besloot dat u geen andere keuze had dan een auto te gaan halen bij een andere persoon in uw dorp genaamd N.. Toen u daar aankwam werd u tegengehouden door Afghaanse soldaten die vermoedde dat u deel was van de taliban. U verklaarde dat het een vergissing was, maar ze geloofden u niet. Ondertussen zag u dat ze alle volwassen mannen uit hun huis aan het zetten waren. U dacht dat ze hetzelfde zouden doen met uw woning en zo deze talibanstrijders tegen het lijf zouden lopen. Om uw familie te beschermen verklaarde u aan de soldaten wat er was gebeurd. Ze gingen naar uw woning en vielen er binnen. Ze wisten twee strijders te arresteren, maar de derde wist te ontsnappen. U bleef gedurende de volledige dag aangehouden tot de malik van uw dorp een garantie gaf voor u waarna u werd vrijgelaten. U keerde terug naar huis. De volgende dag ging u naar een mecanicien in Sayad waar uw tractor een onderhoudsbeurt kreeg. U bleef daar enige tijd praten met hem over wat er met u was gebeurd en u besloot daarna dat het laat was en u naar uw zus zou gaan om daar de nacht door te brengen. Die nacht werd u gebeld door uw moeder die u vertelde dat de taliban was langsgeslagen op zoek naar u. Toen ze u niet vonden hadden ze uw broer meegenomen. U hoorde verder nooit meer iets van hem. U bleef nog 10 dagen ondergedoken in Afghanistan tot u het land ontvluchtte. U reisde naar België waar u aankwam op 23/02/2022 en op 24/02/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legde uw taskara neer.”

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2, van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

5.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven inhoudt, dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt in zijn enig middel, dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker bevestigt de feitenweergave in de bestreden beslissing, en herhaalt in feite zijn asielrelaas, of geeft er eigenlijk opnieuw zijn versie van. Daarmee probeert hij de ernstige omissies en tegenstrijdigheden, en niet aannemelijke elementen die verweerder in de bestreden beslissing vermeldt, te weerleggen.

Vooreerst wenst verzoeker te verwijzen naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat hij aldaar niet de kans heeft gekregen om gedetailleerd zijn verhaal te vertellen. Hij heeft daar dus zeer beknopt zijn verhaal kunnen doen. Verzoeker stelt bovendien dat de aanwezige tolk vermoedelijk zijn verklaringen niet goed heeft vertaald. Bovendien betreft het volgens hem louter een interpretatiekwestie.

Uit de vragenlijst die ingevuld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat vooraf aan verzoeker werd meegedeeld dat hij nauwkeurig, maar in het kort, de reden moet uiteenzetten waarom hij vreest problemen te hebben bij zijn terugkeer. Tijdens het invullen van de vragenlijst werd aan verzoeker gevraagd om de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uiteen te zetten. De Raad ziet niet in waarom hij deze essentiële gegevens dan niet vermeld heeft.

Bovendien stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoeker tijdens het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken verschillende bijkomende vragen werden gesteld aangaande zijn vervolging en hij bijgevolg voldoende kans had om hierover meer uitleg te verschaffen (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5).

Verder beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij stelt dat de aanwezige tolk vermoedelijk zijn verklaringen niet goed heeft vertaald. Hij brengt daarvan zelfs geen begin van bewijs bij. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Hij werd tevens gevraagd bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal hoe zijn gehoor op DVZ is verlopen. Hij stelt daarbij dat het goed verliep en gaf verder geen opmerkingen. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij DVZ. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter de wijze waarop het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep.

De omissies en tegenstrijdigheden over de kernelementen van zijn asielrelaas zijn flagrant en betreffen de kern van zijn asielrelaas, wat maakt dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

Verzoeker stelt verder dat hij alleen maar kan vermoeden dat de talibanleden dachten dat niet elk huis werd gecontroleerd en hem daarom ook betichten van verklikking. Verzoeker merkt op dat er in die regio vaak bombardementen werden gedaan, vooral in de naburige provincie. Dit was volgens hem dagelijkse kost. Verzoeker denkt dan ook dat de talibanleden niet op de hoogte waren dat er raids zouden plaatsvinden door de overheidstroepen.

Zoals reeds aangestipt zijn deze verklaringen niet in overeenstemming met de verklaringen die verzoeker aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde toen heel duidelijk dat er 's nachts een gevecht ontstond tussen de overheidstroepen en de taliban. Op het commissariaat-generaal verklaarde hij dat de overheidstroepen 's nachts een raid uitvoerden. Hij stipte ook aan dat dit regelmatig gebeurde en dat bij een dergelijke raid de huizen werden gecontroleerd en de mannen uit de huizen werden gezet. Zelfs aangenomen dat het om een raid ging, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat dit regelmatig gebeurde. Gezien de taliban ook aanwezig waren in de regio en al verschillende dorpen ingenomen is het weinig geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zouden zijn van deze raids en de daaraan gekoppelde gevaren voor hen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins ingaat op het deel van de motivering dat het volgende stelt:

“Voorts zijn hun keuzes om een wagen te komen halen in uw dorp ook bizar te noemen. Zelfs indien ze daadwerkelijk niet zouden weten dat er een inval was in uw dorp is het bevreemdend dat ze zouden opteren om een wagen te gebruiken om naar een bos te rijden dat drie of vier kilometer verderop lag (CGVS (25/07/23) p. 6-7). Ze zouden zo namelijk een groter en meer zichtbaar doelwit vormen voor overheidstroepen die op zoek waren naar talibanstrijders. U verklaarde dat ze een auto nodig hadden omdat ze een gewonde bijhadden (CGVS (25/07/23) p. 7). Echter verklaarde u ook dat ze vanuit een ander dorp waren gekomen en ze van plan waren om deze wagen te dumpen eens ze bij het bos waren gearriveerd (CGVS (06/06/23) p. 21). Aangezien ze al zulke afstand te voet hadden afgelegd en ze toch van plan waren

om deze auto achter te laten na vijf minuten is het bizar te noemen dat deze talibanstrijders zulke risico's zouden nemen en een groter doelwit van zichzelf zouden maken dan nodig. Uw geloofwaardigheid komt zo verder in nauwe schoentjes te zitten."

De Raad treedt deze motivering bij. Het is inderdaad minstens bevreemdend te noemen dat de taliban leden een auto opeisten terwijl ze reeds vanuit een ander dorp te voet waren gekomen met een gewonde talibanstrijder en ze slechts naar het naburige bos wensten te gaan dat amper op 3 kilometer lag. Een auto zou hen inderdaad zichtbaarder maken en aldus zouden ze hierdoor meer gevaar lopen dan zonder auto.

Verzoeker stelt dat het CGVS volgens hem niet redelijk is wanneer gesteld wordt dat er geen enkele poging tot onderhandeling met de taliban werd gedaan. De broer van verzoeker werd meegenomen door de taliban. Verzoeker weet niet waar zijn broer nu is en of dat hij nog in leven is. Verzoeker wenst op te merken dat de taliban niet onderhandelt.

Ook hier beperkt verzoeker zich opnieuw tot een loutere bewering, waarvan hij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

Hoe dan ook, uit de zeer uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hij helemaal geen zeer duidelijke, coherente verklaringen aflegde, wel integendeel. De omissies en tegenstrijdigheden in zijn relaas zijn zo flagrant dat het relaas in zijn geheel als niet geloofwaardig kan worden bestempeld. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Wat betreft de door verzoeker aangebrachte taskara herhaalt de Raad dat de identiteit van verzoeker niet wordt betwist, zoals de commissaris-generaal ook stelt in de bestreden beslissing. Verder kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar daarvan is in casu geen sprake, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk op omstandige wijze gemotiveerd. De motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De bovenvermelde motieven worden door de Raad overgenomen

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal in dit verband als volgt:

"Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift aanstipt dat hij gevaar vreest omwille van zijn verwestering. Ter terechtzitting werd aan verzoeker specifiek gevraagd wat hij vreest bij terugkeer. Hier verwees verzoeker enkel naar de problemen met de taliban ten gevolge van het incident dat zich voorgedaan had in Afghanistan. Hij stelde expliciet geen andere vrees te hebben.

Hoe dan ook, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

De verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De Raad benadrukt nogmaals dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden

leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging

van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers

van ISKP. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, de aanvullende nota's, en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU